

"Com puc fer la voluntat de Déu?"

Dc, 28/01/2015 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Homilia del papa Francesc a la casa de Santa Marta. *Dimarts 27 de gener de 2015*

Una vegada la llei estava feta de preceptes i les prohibicions, de sang de bous i cabres, "antics sacrificis" que no tenien ni la "força" de "perdonar els pecats", ni d'oferir "justícia". Després va arribar al món Crist i la seva pujada a la Creu -l'acte "que una vegada per totes ens ha justificat"- Jesús ha mostrat què era el "sacrifici" més agradable a Déu: no l'holocaust d'un animal, sinó l'oferiment de la pròpia voluntat per fer la voluntat del Pare.

Les Lectures i el Salm d'avui ens porten a la reflexió del papa sobre un dels fulcrums de la fe: "l'obediència a la voluntat de Déu". Això -diu Francesc- "és el camí de la santedat, del cristià", és a dir, que "el pla de Déu estigui fet", que "es faci la salvació de Déu": "el contrari del que es va iniciar al paradís amb la no obediència d'Adam. Aquella desobediència ha portat el mal a tota la humanitat. I també el pecats són actes de no obeir a Déu, de no fer la seva voluntat. En canvi, el Senyor ens ensenya que aquest és el camí, no hi ha cap altre. S'inicia amb Jesús, sí, en el Cel, en el desig d'obeir el Pare. Però a la Terra s'inicià amb la Mare de Déu: ella, què li va dir l'Àngel? "Que es faci allò que tu dius", és a dir, que es faci la voluntat de Déu. I amb aquell "Sí" al Senyor, el Senyor va començar el seu camí entre nosaltres."

"No és fàcil". Aquesta expressió torna diverses vegades als llavis del papa quan parla de fer complir la voluntat de Déu. No va ser fàcil per Jesús que -recorda- va ser temptat en el desert i també a l'Hort de les Oliveres amb el turment al cor, va acceptar que li esperava. No va ser fàcil per alguns deixebles, que el van deixar perquè no entenien que volia dir "fer la voluntat del pare". No ho és per a nosaltres, pel fet -apunta el papa- "si cada dia tenim moltes opcions a la safata". I llavors, ens preguntem com puc fer la voluntat de Déu? ". Demanant "la gràcia" de voler-la fer:

" Jo prego, perquè el Senyor em doni ganes per fer la seva voluntat o busco compromisos perquè tinc por de la voluntat de Déu? Una altra cosa: pregar per conèixer la voluntat de Déu en mi i en la meua vida, sobre la decisió que hauria de prendre ara... tantes coses. Sobre la manera de gestionar les coses... Pregària per voler fer la voluntat de Déu i pregar conèixer la voluntat de Déu. I quan vaig saber la voluntat de Déu, fins i tot pregar per tercera vegada: fer-ho. Per complir aquella voluntat, que no és la meua, és la d' Ell. I no és fàcil ".

Per tant -resumeix Francesc- "pregar per tenir el desig de seguir la voluntat de Déu, pregar per conèixer la voluntat de Déu i pregar -una vegada conegut- per anar endavant amb la voluntat de Déu":

"El Senyor ens doni la gràcia a tots nosaltres, que un dia pugui dir de nosaltres allò que ha dit a aquell grup, d'aquella multitud que el seguia, aquells que estaven asseguts al voltant d' Ell, com hem escoltat en l'Evangelí:" Heus aquí la meua mare i els meus germans. Qui fa la voluntat de Déu, això és per mi un germà, germana i mare ". Fer la voluntat de Déu en fa ser part d'aquella família de Jesús, som mare, pare, germana, germà ".

Traducció: Paloma Llorente -Catalunya Religió